

ချစ်ဦးညို

ရာဇကုမာရ

(၁)

ရာဇဝင်၊ သမိုင်းဘာသာရပ်နှင့် စတင်ရင်းနှီးခွင့်ရသည့် ကာလကတည်းကပင် ‘မြစေတီ ကျောက်စာ’ဟူသော အမည်သည် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ ။ ‘ရာဇကုမာရ’ အမည်ရှိ ပုဂံ ခေတ်က မင်းသားတစ်ဦးကိုလည်း သမိုင်းစာမျက်နှာပေါ်၌ ဖျတ်ခနဲ့ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ။ သို့သော် အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား၊ အလောင်းစည်သူ၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ငထွရှူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ငရမန်ကန်း၊ ကျွမ်းစစ်သည် ၊ သမထီး၊ အရည်းကြီးများ စသော ရုပ်ပုံလွှာများ နှင့် လှုပ်ရှားရှင်သန်နေကြသော ပုဂံခေတ် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးများ အကြားဝယ် ရာဇကုမာရနှင့် မြစေတီ ကျောက်စာတို့ သည် ငြိမ်သက် နေခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုငြိမ်သက်မှု၊ ဣန္ဒြေကြီးရင့်မှုသည် အခြားအခြားသော လှုပ်ခတ်ရုန်းကြွနေသည့် ဖြစ်ရပ် များ ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များ လောက် အာရုံကို ဆွဲငင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ချေ။

(၂)

တစ်စတစ်စနှင့် မြစေတီကျောက်စာ၏ သမိုင်းတန်ဖိုး၊ စာပေတန်ဖိုးကို သုတေသီ ပညာရှင် များ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရိပ်စားနားလည်ခွင့် ရလာခဲ့လေသည်။ ။ ဖခင်အပေါ် ကြီးစွာသော ပူဇော်မှုဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့

သည့် ရာဇကုမာရ၏ ကံသုံးပါးအမှုကို တစေ့တစောင်း တွေ့မြင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်က သမိုင်းပညာရှင် သုတေသီ မဟုတ်သည့် က တစ်ကြောင်း၊ ရာဇကုမာရ ဟူသော အမည် နှင့် အခန်းကဏ္ဍလည်း ပုဂံရာဇဝင်တွင် နည်းပါးလှစွာ ပါဝင်ခဲ့သည် က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ပြောပ လောက်အောင် ရင်သို့ ထိခတ်စွဲဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ပြန်ပါချေ။

(၃)

၁၉၉၁ ခုနှစ် မိုးရာသီကာလဝယ် ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ပါဘဲ ပုဂံမြို့၊ မြင်းကပါရွာ၊ မြစေတီဘု ရားစေတီတော်၊ စိန်ဖူးတော် တင်လှူပွဲ၌ အတွင်းကျကျ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရလေသည်။ ။ မန္တလေးမြို့မှ သာသနာ့ဒါယကာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ကြီးကျယ်လှစွာသော ထိုကောင်းမှုကုသိုလ်ပွဲ၊ သာသနာ ပြုပွဲကြီး ၌ ကျွန်တော်သည် မြစေတီဘုရား စိန်ဖူးတော်သစ်မှ အရန်စိန်ဖူးတော် ဒါယကာအဖြစ် ခံယူခွင့်ရခဲ့ရုံ သာမက ...

"ပုဂံသာသနာ့ အာဇာနည်မင်းများ ၏ သာသနာ့အမွေ ဆက်ခံပွဲ" အမည်ရှိ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ် ကြီးတစ်ထုပ်ကို စင်တင်ကပြဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော စာပေပညာရှင်များ ၊ သဘင်အနုပညာရှင်များ ၏ အထောက်အကူကို ခံယူကာ ကျွန်တော်သည် လေးနာရီနီးပါး ကပြရသော ထိုပုဂံဇာတ် လမ်း ဇာတ်ထုပ်ကြီး၏ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ထိုဇာတ်ထုပ်ကြီးမှာ အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား၊ ရာဇကုမာရတို့ ၏ သာသနာရေးဆိုင်ရာ အဆင့်ဆင့် အမွေဆက်ခံကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုခြင်းကို အဓိက ဖော်ကျူးသော ဘာသာရေးအခြေခံ

ဇာတ် ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ။ ဤဇာတ်ကြီးတွင် ရာဇကုမာရသည် ဇာတ်၏ အထွတ်အထိပ်၊ အမြင့်ဆုံးဇာတ်သိမ်း ပိုင်း၌ အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ် ပါဝင်လှုပ်ရှားသွားခဲ့လေသည်။ ။

ပုဂံမြေပေါ် ပုဂံဘုရားစေတီတို့ ၏ ခြေရင်း၌ ပုဂံဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ပုဂံတီးလုံး၊ ပုဂံအကများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းခင်းကျင်းကပြအပ်သော ပုဂံဇာတ် ထုပ်ကြီးကို ပုဂံသူ ပုဂံသားပွဲကြည့်ပရိသတ်များ သည် နှစ်ည တိုင်တိုင် ညွတ်နူးစူးစိုက်စွာ ကြည့်ရှုခဲ့ကြလေသည်။ ။ ပုဂံအငွေ့များ ဖြင့် ထုံမွှမ်းရစ်ပတ်နေသော ထိုဇာတ် ကြီးကို ကပြခဲ့သည့် နှစ်ညလုံးလုံး ဇာတ်ဆရာ ကျွန်တော်သည် ရာဇကုမာရက ရေစက်ချ အမျှအ တန်းပေးဝေနေသော နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်းကို တိုင်ဖုံးကားလိပ်ကြားထဲမှ ညွှန်ကြားပြသ ရင်း ကိုယ့် ဇာတ်လမ်းကိုယ်ကြည့်ကာ ပီတိမျက်ရည် ဝေခဲ့ဖူးလေသည်။ ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သတိမထားလိုက်မိဘဲ၊ အားထုတ်ခြင်းမပြု လိုက်ရဘဲ ရာဇကုမာရသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စတင်ဝင် ရောက်တွယ်ငြိခဲ့ပြီဟု ဆိုရပါမည်။

(၄)

စင်စစ်မူ သမိုင်းစာမျက်နှာများ ပေါ်၌ ရာဇကုမာရ၏ အခန်းကဏ္ဍ သည် ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် မှတ်တမ်း အရ အလွန်နည်းပါးစွာသာ ပါဝင်ခဲ့ပေ သည်။ ။ သမိုင်းသုတေသီပညာရှင်တို့ ၏ ဖွင့်ဆိုမှုများကြောင့် မြစေတီ ကျောက်စာသည် သမိုင်းတန်ဖိုး၊ စာပေတန်ဖိုးအရ ‘ လင်းကွက်အဝန်း’ တစ်နေရာကို ရရှိခဲ့ သော်လည်း တွဲစပ်နေသည့် ရာဇကုမာရ အကြောင်း မှာ ကား မှီခိုတစ်မှီခို အမှောင်ဝန်း အနားသတ် တစ်ဝိုက်မှာ ရပ်တည်

ကျက်စားခွင့် ရခဲ့လေသည်။ ။

ပုဂံရာဇဝင်မှာ လည်း ရာဇဝံသအရ အနော်ရထာမှ သည် စောလူး၊ စောလူးမှ သည် ကျန်စစ်သား၊ ကျန်စစ်သားမှ သည် အလောင်းစည်သူ သို့သာ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ ။ ရာဇကုမာရသည် မင်းဆက်တို့ အကြား တံတားတစ်စင်းသဖွယ်မျှပင် မရှိခဲ့။ ခညဝတီနှင့် တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင် စားခဲ့ရသော်လည်း ရာဇကုမာရ အကြောင်းကို ခညဝတီရာဇဝင်၊ ရခိုင်ရာဇဝင် တို့ တွင် မတွေ့ရပြန်။ မြစေတီကျောက်စာ (ဂူပြောက်ကြီး ကျောက်စာ)ကိုသာ မတွေ့ရှိခဲ့လျှင် ရာဇကုမာရ ဟူသောအမည်သည် ‘သမ္ဘူလက ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သားကိုခေါ်ကာ ပုဂံသို့လိုက်ခဲ့၊ ကျန်စစ်မင်းကြီး ဗိုလ်ရှုသဘင်သို့ ရောက်ရှိ၊ သားကိုရင်ခွင်ထား၍ သားကားအဖျား၊ မြေးကားအရင်း ဖြစ်ချေပြီဟု မင်းကြီးဆိုမြည်၊ ဇေယျခေတ္တရာဘွဲ့မည်နှင့် (ခညဝတီ တောင်စဉ်ခုနစ်ခရိုင်ကို)စားစေ’ ဟူသော အခန်းများ တွင် သာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွား လေသည်။ ။

(၅)

ဝတ္ထုရေးဆရာတို့ တွင် ပူးကပ်ဝင်စားမှု၊ ပါဝင်ခံစားမှု ရှိကြသည် ဟု ဆိုကြပါသည်။ ။ သို့ဆိုလျှင် ဤဝတ္ထု၌ ကျွန်တော်သည် သမိုင်းခေတ်များ ၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ်များကို ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ထောင်ခန့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ထံသို့ ပူးကပ်ဝင်စား၊ ပါဝင်ခံစားခဲ့ပြီဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် အနုပညာဖန်တီးသူတို့ ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ဟူသောအရာကို ရယူသုံးစွဲထားသလို တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သမိုင်း

နောက်ခံ ဝတ္ထုရေးသူတို့ ၏ စောင့်ထိန်းအပ်သော ကျင့်ဝတ်မှ မသွေဖည်
ရ အောင်လည်း အားထုတ်ရလေသည်။ ။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် သမိုင်းအ
ကန့်အသတ် တည်းဟူသော နယ်နိမိတ် ဧရိယာဝန်းအပေါ်၌ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ တည်းဟူသော လူ့သ
ဘာဝစရိုက် ခြယ်မှုန်းဖွဲ့ဆိုမှု တံခွန်ကို မြင့်နိုင်သမျှ မြင့်အောင် လွှင့်ထူ
ချိတ်ဆွဲပြရန် အားထုတ်ပါသည်။ ။

(၆)

ဤဝတ္ထုကိုရေးရာ၌ ပူဇော်သိမှတ်အပ်သော ကျေးဇူးတရားတို့ သည်
ကား အနန္တပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ ။ ရတနာသုံးပါး အနန္တငါးပါးကို ဦးထိ
ပ်ရွက်လျက် ကြား၊ မြင်၊ သင်ဆရာတို့ သည် လည်းကောင်း၊ ဤဝတ္ထု
ရေးဖြစ်စေရန် တိုက်ရိုက်၊ သွယ်ဝိုက် အနီးအဝေး လှုံ့ဆော်ပေးရာ ရော
က်ခဲ့သည့် မိတ်ဆွေအ ပေါင်းအသင်းတို့ သည် လည်းကောင်း၊ ဝိသေသ
အားဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖွယ် စာများကို ရေးသား ခဲ့ကြသည့် စာပေပ
ညာရှင်များ သည် လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြ
ပေသည်။ ။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ဤဝတ္ထုထဲ၌ သုံးပါးသော ကံအမှုတို့
ဖြင့် ပါဝင်လှုပ်ရှားကြသည့် ဇာတ်ဆောင် များ သည် ပင် ကျွန်တော်၏
ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။

(၇)

ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌ အောက်ပါတို့ ကို ဖတ်ရှုကိုးကားလျက် အသိပညာနှင့် စေတနာတို့ ကို ဆင့်ပွားကူညီပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

- ခုဒ္ဒကနိကာယ်ဝင်၊ အဘိဓမ္မ ပိဋပ ဓမ္မသင်္ဂဏီ ပါဠိတော်မြန်မာပြန်

။

- မဟာဗုဒ္ဓဝင် (တတိယတွဲ) (စတုတ္ထတွဲ)

- ပါဠိသက် ဝေါဟာရ အဘိဓာန်

- သုခမှတ်စု

- မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး (စတုတ္ထတွဲ)

- ကျောင်းသုံးမြန်မာရာဇဝင်(ဦးဘသန်း)

- မြန်မာရာဇဝင်မှတ်တမ်း(ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်)

- ပုဂံခေတ်ယဉ်ကျေးမှု (ဒေါ်ခင်ခင်စိန်၊ မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ)

- လက်ရာစုံစွာ အာနန္ဒာ ပုဂံခေတ် ပိသုကာလက်ရာများ (မင်းဘူးအောင်ကြိုင်)

- သမိုင်းဝင် ပုဂံစေတီပုထိုးများ (ဦးသန်းဆွေ)

- ရှေးခေတ် မြန်မာအဝတ်အထည်များ (မောင်ပုဆိုးကြမ်း)

- မြစေတီကျောက်စာ(ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်)

- ကြည်ညိုဦးခိုက် ပူဇော်ထိုက်သူများ

(ဆောင်းပါး ဒေါက်တာမတင်ဝင်း၊

သစ္စာဘာသာ

ယဉ်ကျေးမှုမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃၊ ဧပြီ)

**လေးစားသော
ချစ်ဦးညို**

(၁)

လျှို့ဝှက်၏ တစ်ဖက်သို့ရောက်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းသည် ခြေလှမ်းများ တုံ့ရပ်သွားသည်။ ဇာတ် ကိုပုံ၍ လွှတ်ပေးထားရင်းမှာ သူ့ အလိုအလျောက် တောင့်တင်းစွာ ရပ်သွားသည် မှာ ဇက်ချုပ်လိုက်သည် နှယ်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မြင်းကြီး၏ နှာမူတ်သံ တစ် ချက်ပေါ်လာသည်။ နားရွက်များ မှာ စွင့်မတ်လျက်။ ဦးခေါင်းလည်း မော့လာသည်။

အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်။

သက်စွန့်သည်းထိတ် စွန့်စားရခြင်း၏ အရသာသည် ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း ၌ တလုပ်လုပ် ဖြစ်တည်လာ သည်။ အလိုလိုပင် သွေးလည်ပတ်မှုတို့ မြ န်လာကာ အာရုံများ လည်း နိုးကြားစူးရှလာသည်။

သားကောင်သည် ဤအနီးတစ်ဝိုက်၌ အသေအချာရှိနေပြီ။

တောခြောက်အဖွဲ့၏ ဟေးဟားညာသံများကို သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရ တော့သည်။ သူတို့ အားလုံး ရေတံခွန်စခန်းနောက်ဘက်ရှိ တောအုပ်ထဲ တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေပြီ။

လုံလျင်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း မြင်းဇက်ကို အသာတို့ ပေးလိုက်သ ည်။ မည်သို့သော သားကောင် ပေနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကြီးသည် အမဲ လိုက်ခြင်း၌ အလေ့ကျွမ်းပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခ

တ်ရဦးမည်။ သူတုန်လှုပ်နေသလား။ သတိကြီးစွာဖြင့် ဝန်းကျင်လေထဲမှ အနံ့အသက်များကို အကဲခတ်နေသလား။

တစ်ချက်နှစ်ချက် ခွာရှုပ်လိုက်ပြီး မြင်းကြီးသည် ရှေ့ခြေအစုံကို ရှေ့၌ တွန်းကန်လျက် နောက် ခြေအစုံကို နောက်၌ ဖိနင်းလျက် နေရာမှ မရွေ့စတမ်း အစွဲအမြဲ တည်တော့သည် ။ လည်ဆံမွေးများ ပွ ယောင်းလာကာ မျက်လုံးအိမ်ကြီးများ လည်း ပြူးကျယ်လာသည် ။

သားကောင်သည် အန္တရာယ်ကြီးသည် တောရဲတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်လေမည်။ ပခုံး စလွယ်သိုင်းထားသော မြားကျည်တောက်ကို အသာအယာထိန်းရင်း မြင်းပေါ်မှ ကျွန်ုပ် ဆင်းလိုက်ရ သည် ။ သို့မဟုတ်လျှင် မြင်းကြီးအကြောက်လွန်ကာ ရုန်းကန်ခုန်ပေါက်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်ချောင်းထဲသို့ ကျွန်ုပ် အချိန်မရွေး လွင့်စင်ကျသွားနိုင်သည် ။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ် ခြေချမိချိန်မှာ ပင် လေပြင်းတစ်ချက် သုတ်သည် ။ ဝါးရုံတောဆီမှ တရဲ့ရဲ့ မြည်သံများက တော၏ စိန်ခေါ်သံပင် ဖြစ်ပေမည်။ လေက ဤလျှို့ဝှက်တစ်ဝိုက်၌ လှည့်စားတိုက်ခတ်နေ သည် ။ လေညာလေအောက်ကို ကျွန်ုပ် မှန်းဆ၍ မရ။ ကျွန်ုပ်မြင်းကြီး ထိတ်လန့်နေသော အန္တရာယ် သားကောင်သည် လေညာတွင် ရှိသလား၊ လေအောက်တွင် ရှိသလား ကျွန်ုပ် မသိနိုင်တော့။

လျှို့ဝှက်တစ်ဖက်တောင်စောင်းတွင် ဝါးတောများ ရှိသည် ။ ဝါးတောဆီမှ ဗြဲနံ့ဗြဲနံ့ဗြင်းဗြင်း အသံ များ မကြားရသည့်အတွက် ဆင်ရိုင်းအုပ် မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျားရဲလား ။ မဖြစ်နိုင်။ ဤပျက်စွေယွေတောင်၏ တောနက်မှာ ကျားမရှိ။

ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကြီးကား မျက်လုံးမျက်ဆန်များ ပြူးကျယ်ကာ အမူအရာ ပျက်လှပေပြီ။ မည်သို့ သော သားကောင်မှန်း မသိနိုင်သည့်အတွက်

ကံ ကျွန်ုပ် နူးလေးကို မကိုင်စွဲသေးဘဲ လုံလျင်ကိုသာ အသင့် ပြင်ထားရသည်။ ။ လိုအပ်လျှင် လွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှားနိုင်ရန် မြားကျည်တောက်ကို လည်း ရှေ့မှ ကျောက် တုံးပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ။

ဝဲယာရှေ့နောက် မွေ့နှောက်ဝှေ့ယမ်းနေသော လေရှူးတွင် မည်သည့် သားကောင် အနံ့ကိုမှ ကျွန်ုပ် မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။ မုဆိုးငစဉ်သာ ပါလာလျှင် ယခုလောက်ဆို အသင့်ဖြစ်လေပြီ။ တော၏ သဘာဝ ခြင်းရာနှင့် ဆက်စပ်လျက် မည်သည့်သားကောင်မျိုးဖြစ်မည်ဟု လည်း မှန်းဆနိုင်လောက်ပြီ။

အတွေးများကို စုစည်းလျက် အာရုံကို အနီးကြား အစူးရှဆုံး ဖြစ်အောင် နှိုးဆော်ထားလိုက် သည်။ ။ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကျောပေးဖိကပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် နောက်ဘက်မှ အန္တရာယ်ကို အကာအ ကွယ်ယူရသည်။ ။ ရန်မူလာနိုင်စရာ မျက်နှာသုံးဘက်သာ ရှိတော့သည်။ ။ ရှေ့တည့်တည့် လက်ယာနှင့် လက်ဝဲ။

သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်ပုံ၊ ချုံပုတ်များ လှုပ်ရှားပုံတို့ ကို အစွမ်းကုန် သတိထား၍ မျက်တောင် မခတ် စူးစမ်းသည်။ ။ ထူးခြားမှု မတွေ့ရ။ ကောင်းကင်၌ လည်း မြင့်မားစွာသောအရပ်၌ လေဟု နံစီး နေသည့် စွန်ရဲများ သာရှိသည်။ ။ အုပ်စုလိုက် အလန့်တကြား ထပျံသော သို့မဟုတ် ဝေါဝေါပြို့ ဆင်းသော ငှက်အုပ်တို့ မရှိ။

စောင့်ဆိုင်းရခြင်း၌ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ။

လှံတွင် အရိုးကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများ ၌ ချွေးစေးများ ပြန်ချင်လာသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကြီးကား နားရွက်များ ရှေ့သို့စွင့်နေဆဲ။ လည်ဆံမွေးများ ပွယောင်းရုန်းကြွကာ မျက်လုံး မျက်ဆံများ ပြူးကျယ်နေဆဲ။ သူ့ကိုသာ အကဲခတ်၍ ရန်သူသားကောင်ကို ခ

နိမ္မိတ်ရတော့မည်။

လေပြင်းတစ်ချက် တိုးဆောင့်ပြန်သည် ။ မြင်းကြီး ဆတ်ကနဲ လှုပ်သွားသည် ။ လျှို့ဝှက်တစ်ဖက် မြင့်မားသော တောင်စောင်းနေရာဆီမှ အသံများကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည် ။ ဆူးခက်ချုံ့နွယ်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုးဝှေ့သံမျိုး ဖြစ်သည် ။ သားကောင်သည် လက်ဝဲဘက်ရှိ တောင်စောင်းအတိုင်း မုချ ဆင်းလာတော့မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည် ။

ကျွန်ုပ်အတွေး မှန်လေပြီ။ မြင်းကြီးသည် တောင်စောင်းရှိရာသို့ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး များ ဖြင့်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ဟီလိုက်သည် ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ဟိသံဖြစ်သည် ။ လှံလျင်ကို အသင့် ပြင်ထားသည် ။ ။ ဝါးရုံတောများ ရှုပ်ထွေးလှသည့် ထိုလက်ဝဲတောင်စောင်းအကြောတွင် ဒူးလေးနှင့်မြားတံ သည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဝါးရုံတောဆီမှ တဝုန်းဝုန်းအသံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်လာသည် ။ တဖြောင်း ဖြောင်း ကျိုးပဲ့သံများ နှင့်အတူ ထူးခြားသော အော်မြည်သံက တောင်ကြောအတိုင်း နီးကပ်လာသည် ။ ဘယ်လို သားကောင်မျိုးလဲ။ ဆင်ရိုင်းအုပ် မဟုတ်။ ကျား မဟုတ်။ ဝံလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဝံဆိုလျှင် အစဉ် တစိုက် နီးလာသော အရှိန်သည် ဤမျှမမြန်ဆန်ရာ။ ယခုကား တောင်ထိပ်ဆီမှ သည် ကြီးစွာသော ကျောက်တုံးကြီးကို လှိမ့်ချလိုက်သလို တဝေါဝေါ တဖြောင်းဖြောင်း နီးကပ် ဆူညံလာသော အသံ။

ထိပ်ဖျားများ လှုပ်ရှားလာနေသော ဝါးပင်များကို ကြည့်ရင်းသားကောင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုးဆင်းလာကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည် ။ သွေးကြောများ တဖြန်းဖြန်းဖြစ်လာကာ ကြောက်

လန်ခြင်းနှင့်အတူ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟူသောအသိဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆူပွက် လာသည်။ ကျွန်ုပ် အနှစ်ခြိုက်ဆုံး အရသာ။

ဖြောင်းကနဲ အသံကြီးတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ။ တဝေါဝေါ အသံများ ရပ်သွားသည်။ ။ မြင်ကွင်းသည် ကောင်းစွာ ရှင်းလင်းပြတ်သားလေပြီ။ တောမီးလောင်ထားရာမှ ကြွင်းကျန်သော သစ်ငုတ်ကြီးတစ်ခု မြေမှ ကျွတ်ထွက်သွားသော အသံဖြစ်သည်။ ။ ထိုသစ်ငုတ်ကြီး ကျွတ်ထွက်သွား အောင် မိုက်မဲစွာ သို့မဟုတ် ပေါက်ကွဲစွာ ပြုလုပ်သည့် သားကောင်ကား ကြီးမား စွာသော တောဝက်ကြီး တစ်ကောင်ပင်။

မည်းနက်သော အမွေးကြမ်းများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထနေသည် ကိုပင် အတိုင်းသား မြင်နေရ ပေပြီ။ ကြီးမားလှသော ဦးခေါင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်လျက် နှုတ်သီးအာခေါင်တွင်းမှ ထိုးထွက် နေသော ချွန်မြဖြူဖွေးသည့် အစွယ်ကော့ကြီးများ သည် လည်း ကျွန်ုပ်ကို ချိန်ရွယ်လျက်သား။

မီးလောင်သစ်ငုတ်သည် တောဝက်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်အကြားတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ။ ရူးသွပ်ခမန်း ဒေါသ ပေါက်ကွဲနေသော တောဝက်ကြီးသည် ရှေ့မှောက်ရှိ သစ်ငုတ်ကြီးကို အညှိုးကြီးစွာ ထိုးပက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ သီးထလာသည် ကို သိသာစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ တောဝက်ကြီးအဖို့ ယခုအခါ နောက်ထပ်ရန်သူသည် ကျွန်ုပ် ဖြစ်သွားပေပြီ။

တောဝက်တို့ ၏ ရူးသွပ်ပေါက်ကွဲမှုကား ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်လေ သည်။ ။ ဒဏ်ရာအနာတရကြောင့် သို့တည်းမဟုတ် အစာရမ္မက်ကြောင့်၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်ခုခုကြောင့် ဒေါသလွင့်စင်လာသော တောဝက်သည် မိမိတစ်ရူးတိုး တစ်ဟု နံတည်း

ဦးတည်ပြေးရာလမ်းကြောင်းရှိ မည်သည့်အရာကိုမဆို မရှောင်စတမ်း
တိုက်ခိုက် ထိုးပက်တတ်သည်။ သူ့လမ်းကြောင်း၌ ရှိသော အရာ သည်
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူ့ထက် အဆမတန်ကြီးမား
သော အခြား တောဝက် တစ်ကောင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့တည်းမ
ဟုတ်အခြားသောသားရဲတစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မည်သည့် အ
ကောင်ဖြစ်စေ တောဝက်သည် ရန်သူအဖြစ် သက်မှတ်ကာ တစ်ဟု
န်ထိုး ပြေးဆောင့်ထိုး ပက်လိမ့် မည်သာပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအရာကို
ပြေးဝင်ထိုးဆောင့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သေကာမှ သေရော့။

ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

တောဝက်ကြီးသည် ဟိုဟိုသည် သည် လှည့်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ကို
မြင်သွားသည်။ ။ ကျွန်ုပ် မြင်းကြီးမှာ လည်း အဆက်မပြတ် ဟီရင်း ခုန်
ပေါက်နေရာမှ သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် လျှို့ဝှက်အတိုင်း ပြေးထွက်သွား
သည်။ ။ တောဝက်ကြီးအတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယ သစ်ငုတ်ဖြစ်သွားခဲ့
လေပြီ။

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော အရာဖြစ်သည်။ ။

ဒေါသပေါက်ကွဲနေသော တောဝက်တစ်ကောင်၏ ရှေ့မှ နေ၍ ဤမျှ
ချိုင့်ဝှမ်းလျှို့ဝှက် ထူထပ်လှ သော တောတောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ဘယ်သို့
မျှ ပြေး၍ မလွတ်သာ။

ကညင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် ကျောဖြင့် ဖိကပ်ရင်း တောဝက်ကို မျ
က်နှာချင်းဆိုင်ရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ လုံလျင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ရင်းအသင့်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ။ အချိန်မရွေး ခုန်၍ ရှောင်နိုင်
စေရန် သစ်မြစ်ဆုံပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက် တင်ထားလိုက်သည်။ ။ အထက်
မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို မျက်မှန်းဖြင့် ချိန်ဆလိုက်ရသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ခန့်နိုင်သော အရှိန်၊ မြောက်သွားနိုင်သော အဟုန်နှင့် လက်တစ်ဖောင်ဆန့်တန်းလိုက်လျှင် ထိုသစ်ကိုင်းကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်ပေမည်။ သို့သော် တစ်ရှိန် ထိုး ပြေးဝင်လာမည့် တောဝက်ကြီး၏ လျင်မြန်ခြင်းအလျဉ်နှင့် ချိန်သားကိုက်စေရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှ သောအရာ ဖြစ်သည်။

သစ်ကိုင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မြှောက်၍ ဖမ်းဆွဲနိုင်သည် ထားဦး၊ အားယူရမည့်အရှိန်မှာ နည်းပါးလှ သည် ။ တောဝက်ကြီးမှာ ကြီးမားလှသည် ဖြစ်လေရာ သူ့ကို ဝင်ပြေးဆောင့်လိုက်သော နေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းသည် လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ရူးမိုက်သော စိတ်ကူးဖြင့်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ နှစ်လံအကွာလောက်အထိ တောဝက်ကြီးအရောက်တွင် မှ လှံလျင်ဖြင့် ထိုးစိုက်၊ တစ်ဆက်တည်း သစ်ကိုင်းကို ခုန်၍ ဖမ်းဆွဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ လေထဲတွင် မြောက်လွင့်သွားအောင် အားရှိသမျှ လွှဲယမ်း...။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်၍ မှားမှန် သုံးသပ်ချိန် မပေးနိုင်တော့။

ဤအချိန်မှာ ပင် တောဝက်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ ပြေးဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ တောဝက်ကြီးနှင့် လူသားတို့ ၏ မိုက်မဲရူးသွပ်မှုခြင်း ပြိုင်သည့်ပွဲ ဖြစ်လာတော့မည်။

ဝေါခနဲအသံကြီးနှင့်အတူ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးသာ အနီးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာသည် ။ အပြင်းထန်ဆုံး အသက်တစ်ချက် ရှူရှိုက်လိုက်သည် ။ လာခဲ့စမ်း... ငမိုက်သားကြီး...။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ...။ ကိုယ်လုံးကြီး ပို၍ ကြီးမားလာ...။ အစွယ်ကြီးများ ပို၍ ဖြူဖွေးချွန်မြဲလာ...။ ငါးလံ၊ လေးလံ၊ သုံးလံ၊ နှစ်လံအကွာ...

ရှိရှိသမျှ အင်းအားကို လက်ရုံး လက်မောင်း လက်ဖျံဆီသို့ ပို့ကာ လှံ

လျင်ကို လွှတ်လိုက်သည် ။ ဝေါင်းခနဲ အသံကြီးတစ်ချက်။ ဘာကိုမှ ကြည့်မနေနိုင်၊ မြစ်ဆုံပေါ်တင်ထားသော ခြေထောက်ကို အားပြု ကာ ခြေအစုံ ဆန့်ထုတ်ခုန်။ အဆန့်ဆုံးဆန့်တန်းသော လက်က သစ်ကိုင်းကို ထိတွေ့လိုက်သည် နှင့် ဖမ်း၍ ဆုပ်။ ကြွတက်လာသော တစ်ကိုယ်လုံးကို အပေါ်သို့ လွှဲယမ်းကွေးညွှတ်ယူလိုက်...။

မိုက်မဲရူးသွပ်ခြင်း၏ အကျိုးတရားကို တောဝက်ကြီးရော ကျွန်ုပ်ပါ ခံစားလိုက်ကြရသည် ။ သစ် ကိုင်းကို ဖမ်းဆွဲလွှဲမြှောက်လိုက်သော်လည်း ခြေအနုတ် မဆိုစလောက် နောက်ကျသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးသားအချို့သည် တောဝက်ကြီး၏ အစွယ်တွင် ပါသွားသည် ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လုံလျင်က ရည်ရွယ်သည့် ပစ်မှတ်သို့ရောက်ခဲ့ပေသည် ။ တောဝက်ကြီး၏ လည်ကုပ်နှင့် လက်ပြင်အကြား အသွားတစ်ဆုံးနစ် ထိုးစိုက်မြုပ်ဝင်ခဲ့သော လုံလျင်သည် တန်းတန်းစွဲ လျက်၊ ထို့အပြင်...။

မိုက်မဲသော ထိုအကောင်ကြီးကား ကျွန်ုပ်ကို အောက်ခြေမှ သည် ပွင့်ထွက်သွားအောင် ထိုးပက် ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည် ဖြစ်လေရာ အစွယ်နှင့် တကွသော နှုတ်သီးကို မြေနှင့်နီးကပ်အောင် နှိမ့်၍ ချိန်ရွယ် ပြေးဝင်လာခဲ့လေသည် ။ သို့သော် သူတကယ်တမ်း ထိုးပက်လိုက်ရသည် မှာ အနုတ်အသိမ်း နောက်ကျ သွားခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးသားအချို့နှင့် ကျွန်ုပ် ခြေတင်အားယူခုန်ခဲ့သော ကညင်ပင် မြစ်ဆုံ မြစ်ပျဉ်းကြီးပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

တစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်ညံ့သွားသည် ။ အဆက်မပြတ် အော်မြည်ရင်း အပေါက်ကွဲဆုံးအဆင့် ရောက်သွားသော တောဝက်ကြီး

သည် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မြစ်ဖွားများ ၊ ချုံပုတ်များ ၊ သစ်ပင်များ ရှိရှိသမျှ
တို့ ကို ထောင်းထောင်းညက်ညက် ကြွေမွသွားအောင် သွေးရှူးသွေးတမ်း
ထိုးပက်ရင်း...

သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဘုံးခနဲ ပစ်လဲကျသွားလေသည် ။

ကျွန်ုပ်၏ လုံလျင်မှာ အတိုင်းသား စွဲဝင်လျက်။

တောဝက်ကြီး လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့သည် အထိ ငြိမ်သက်သွားပြီ
ဟု သေချာတော့မှ ကျွန်ုပ် သစ်ကိုင်းကို လွှတ်လိုက်သည် ။ သွေးသွေးခြ
င်းခြင်း နီနေသော ကျွန်ုပ်၏ ဝဲဘက်ခြေထောက်သည် ထောက်တည်၍
မရတော့။

တောဝက်ကြီး အနီးမှာ ပင် ကျွန်ုပ် လဲကျသွားလေသည် ။

(၂)

အဆမတန် နာကျင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွလွန်းသဖြင့် ထိုနာကျင်ခြင်းကိုပင် မြိန်ယှက်စွာ သိမှတ်ခံစားနေမိတော့သည်။ ။

မွန်းတိမ်းနေဖြစ်စေကာမူ ပျက်စီးယွေတောနက်အတွင်း အပူဓာတ် မပြင်းထန်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခြေသလုံးဒဏ်ရာမှ သွေးများ အလွန်ထွက်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားကာ သွေးဆူနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ခြေဝတ်သိုင်းကြိုးနှင့်အတူ သားရေပတ်မှာ လည်း အပိုင်းပိုင်းအစစ စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကိုယ်ကြပ်သင်တိုင်း လက်အနားစကို ဆုတ်ဖြုတ်လျက် ခြေသလုံးဒဏ်ရာကို စည်းနှောင်ရသည်။ ။ သို့သော် ထိုအဝတ်သည် လည်း ချက်ချင်းပင် သွေးများ ဖြင့် ရွှဲနစ်သွားသည်။ ။

အောင်ပွဲရလဒ်ဖြစ်သော တောဝက်ကြီးကို ကျွန်ုပ် လှည့်ပတ်စစ်ဆေး လိုက်သည်။ ။ ထိုအကောင် ကြီးကား သူ၏ မိုက်မဲခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်းကို မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်လိုပင် သေပွဲဝင်၍ ပေးဆပ်ခဲ့ ပေပြီ။ သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သော လမ်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်၏ လှံလျင်သည် ချက်ကောင်းတွင် စွဲဝင်လျက်သားပင် ရှိသည်။ ။ အသွားတစ်ဆုံး နစ်မြုပ် စိုက်ဝင်ကာ လှံရိုးသည် အောင်ပွဲတံခွန်အလား တောဝက်၏ လက်ပြင်ထက်၌ ထိုးထောင်စွင့်မတ်လျက်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင်...

လျှို့ဝှက် တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ မြင်းခွာသံနှင့် လူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ အရပ်မျက်နှာ နှစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ထိုအသံများကို ကျွန်ုပ် မှန်းဆ၍ မရ။ အဘယ့်ကြောင့် နှစ်နေရာဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်အဖွဲ့ဝင်များ နှစ်စုနှစ်ကြောင်းခွဲ၍ လိုက်လာကြပြီထင်သည်။

နီးကပ်ဆူညံလာသော အသံများကို နားစွင့်နေရင်း ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ၌ မူးဝေလာသည်။ သွေးထွက် လွန်၍ အားယုတ် လာပြီ ထင်သည်။ သို့သော် အားယူကာ ဝါးရုံတောစပ်နှင့် တောင်ကြော ချုံနွယ်များ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်သံများ နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ကညင်ပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ လူများ။

စိတ်မလျှော့လိုက်နဲ့ ၊ အားတင်းထားဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးနေရင်းမှ မူးနောက် မောပန်းလာ သည်။ သတိလစ်တော့မည်ဟု သိရင်းဖြင့် ထိန်းသိမ်း၍ မရတော့။ ချုံကြီးတစ်ခုအတွင်းမျှ ထွက်လာသော မုဆိုးငစဉ်ကို မြင်လိုက်ရပြီး နောက်တွင် ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲ၌ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

စိမ်းရွှေရွှေ စူးဝါးဝါးအနံ့များ နှင့်အတူ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။

လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို အားယူပင့်တင်လိုက်သည်။ မုဆိုးငစဉ်၏ မျက်နှာကို ဦးစွာမြင်ရ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို စိုးရိမ်တကြီး ပိုင်းကြည့်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ လူများ ...။

အနီးတွင် လုံလျင်စွဲလျက်တန်းလန်း တောဝက်အသေကောင်။ ကည

င်ပင် မြစ်ဆုံ၊ ဝါးရုံတော။ ကျွန်ုပ် သတိလစ်သွားသည် မှာ တစ်ခဏသာဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည် ။ ငစဉ်၏ ဆေးဝါးများ ဖြင့် ချက်ချင်းလိုလို ပြန်လည်သတိရလာခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ငါ့လုံလျင်ဟာ ချက်ကောင်းကို စွဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား ငစဉ်"

ငစဉ်က ပြုံးရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်သည် ။ သို့သော် သူ့အပြုံး တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် ။ သူ့ အရှင်သခင် ၏ စွန့်စားမှုနှင့် အောင်ပွဲအတွက် ဂုဏ်ယူစွာ အားပါးတရပြုံးကာ သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်ရ မည့်အစား တစ်ခုခုကို အလိုမကျဟန်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် အုံ့အုံ့ မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည် ။

ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါလား၊ တောဝက်ကို ထမ်း၊ လူတွေစု၊ ငါ့ကိုမြင်း ပေါ်တင်။ ပြီးတော့ ဒီတောထဲကထွက်။ စိတ်ထဲမှာ အော်ဟစ်ရင်း အနီးတစ်ဝိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။

အလို... ဒါဘာတွေလဲ။

တရိပ်ရိပ် မြင်ကွင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်အဖွဲ့မှ မဟုတ်သော လူစိမ်းများကို တွေ့လိုက်ရ သည် ။ သူတို့ ၏ တင်းမားသော မျက်နှာများ ။

"သူတို့ တွေက ဘယ်သူတွေလဲ ငစဉ်၊ ဒါဘာသဘောလဲ"

ငစဉ်က ကျွန်ုပ်ကို ထူမတ်ပေးကာ တောဝက်အသေကောင်ကို ညွှန်ပြသည် ။ ထိုအခါမှ ပင်...

သွေးပူနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မတွေ့ခဲ့သော အရာကို ယခုမှ ပင် တွေ့လိုက်ရတော့သည် ။ တောဝက်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် စွဲဝင်နေသော မြားတံသုံးချောင်း၊ မြားစိုက်ဒဏ်ရာများမှ သွေးများ စို့လျက်...

"ဒါဟာ သူတို့ ရဲ့ အမဲလို ပြောနေကြပါတယ် အရှင်"

"ဘာ..."

"သူတို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ"

အမဲလိုက်နှစ်ဖွဲ့ဆိုကာ သားကောင်ကို သူရကိုယ်ရ ငြင်းခုံသည့် အပြစ်မျိုးပင်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သက်စွဲဆံဖျား တောဝက်ကြီးနှင့်အတူ ရူးမိုက်မှု ချင်းပြိုင်ကာ လက်ဝယ်ရရှိခဲ့သော ဤသားကောင်ကို မည်သူတွေက၊ မည်သည့်အဖွဲ့က ပိုင်ဆိုင်ရန် ကျူးကျော်လေသနည်း။

"ဟောဒီ မြားတွေဟာ သူတို့ ပစ်စိုက်ခဲ့တဲ့ မြားတံတွေပါလို့ ပြောနေကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီတော ဝက်ကို သူတို့ စတွေ့ပြီး သူတို့လိုက်ခဲ့ကြတာပါတဲ့ "

"ဘာ"

ဒဏ်ရာမှ စစ်ခနဲ နာကျင်ခြင်းကို မေ့ပျောက်ပစ်ကာ ကျွန်ုပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်လိုက်တော့ သည် ။

"ပြီးတော့ အဲဒီ မြားသုံးစင်းဟာလည်း ..."

ငစဉ်၏ ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း စကားကို ချုံကွယ်တစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်လာသော အသံတစ်ခုက ဖုံးအုပ်သွားသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် နောင်မင်း၊ အဲဒါ ညီမင်း ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားတွေပါ"

"ဟင်... မင်း..."

"ဟုတ်ပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်းပေါ်ကဆင်းကာ ကျွန်ုပ်ထံ လျှောက်လာသူ

မှာ "အလောင်းစည်သူ" ပေတကား။

ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်ုပ်သည် တောဝက်တစ်ကောင်ဖြစ်သွားကာ ရှေ့
မှောက်ရှိ အရာအားလုံးကို ကမ္မူးရှူးထိုး ပြေးဝင်ထိုးပက်လိုက်ရပါက ဘ
ယ်လောက် ကောင်းမည်နည်းဟု တွေးလိုက်မိတော့သည်။ ။

တောက်... ငါပဲ တောဝက်တစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလိုက်စ
မ်းပါတော့။ ဒင်းနဲ့ ... ဒင်းရဲ့ လူ တွေကို တစ်ချက်တည်း သုတ်သင်နိုင်
အောင်။

ဤလောက၌ မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်ဆုံး သူကိုမှ ဤတော၊ ဤတောင်၊
ဤအခင်းအကျင်းမျိုးတွင် လာ၍ တွေ့ဆုံနေရပြန်ပြီ။

အလောင်းစည်သူ...။ ဤလောက၌ တစ်ဦးတည်းသော ကျွန်ုပ်၏ ရ
န်သူတော်။

"ဒါပေမဲ့ ဒီသားကောင်ကို နောင်မင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ တောဝ
က်ကြီးဟာ နောင်မင်းရဲ့ လှံ လျင်ချက်နဲ့ သေသွားတာပါ"

အလောင်းစည်သူက အပြုံးမပြယ်သေးသော မျက်နှာဖြင့် ပြောနေသ
ည်။ ။

နောင်မင်း...။ သွားစမ်း... မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေစရာ
ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ငါဟာ မင်းရဲ့ နောင်မင်း မဟုတ်ဘူး။ ။ မင်းနဲ့
ငါဟာ နောင်ညီတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ။ တူဝရီးတွေသာ ဖြစ်တယ်။ အို
... တူဝရီးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ရန်သူတွေ ရန်သူတွေပဲ။

"တောဝက်ကို ရှာဖွေခြောက်လှန့်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အဖွဲ့ဖြ
စ်ပါတယ် သခင်၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်တောအုပ်စပ်ထဲမှာ သခင်ကိုယ်တိုင်
ဒူးလေးနဲ့ စတင်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မြားတံသုံးချောင်း ဟာ အထင်

အရှား သက်သေတွေပါ။ ဒီအမဲ သားကောင်ဟာ သခင့်ရဲ့ ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ရ ပါ မယ်"

အလောင်းစည်သူ၏ နောက်ပါတစ်ဦးထံမှ ထွက်လာသောအသံ။

"မြားဒဏ်ရာဟာ မသေလောက်ဘူး၊ တကယ့်လို့ မင်းတို့ ရဲ့ သခင် လေးနဲ့ စပစ်ခဲ့တာဆိုရင်လည်း မုဆိုးတို့ ရဲ့ အခြေခံကျင့်ဝတ်ကို ချိုးဖောက်တာပဲ"

ငစဉ်၏ တင်းတင်းမာမာ တုံ့ပြန်သော စကားဖြစ်သည် ။ ငစဉ်စကား ကြောင့် အားလုံး ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ ငစဉ်ကမူ တောဝက်အသေကောင်ကို ကြည့်လျက် ဆက်ပြောသည် ။

"ဒေါသအလွန်ကြီးပြီး ဒဏ်ရာ အနာတရရတဲ့ အခါမျိုးမှာ မြင်မြင်သမျှကို ပြေးဝင်ထိုးပက်တတ် တဲ့ တောဝက်ဟာ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ဒီလိုသားကောင်မျိုးကို တစ်ချက်တည်း အသေ မသတ်နိုင်ပဲ မြားလေးသုံးစင်းနဲ့ ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာဟာ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာ နှိုးဆွပေးလိုက်တာပဲ"

လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြပြန်သည် ။

"အားလုံးတိတ်စမ်း"

ဒဏ်ရာမှ စိမ့်ထွက်လာသော သွေးများကို ဖိကပ်ရင်း ကျွန်ုပ်ချုပ်တည်းမနိုင် အော်ပစ်လိုက်မိ တော့သည် ။

သည်းမခံနိုင်တော့။ တောဝက်တစ်ကောင်ကို သူရထိုက်၊ ကိုယ်ရထိုက် ငြင်းခုံနေကြသည့် အဖြစ်။ အမဲလိုက်မုဆိုးနှစ်ဖွဲ့၏ ရင်ဆိုင်ထပ်တိုက် တွေ့ဆုံမှု။

စင်စစ်မူ မြားတန်းလန်းဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြေးထွက်သွားပြီး ကတ

ညင်းက တောဝက်သည် သူတို့ နှင့် မသက်ဆိုင်တော့ကြောင်း၊ ဤဒဏ်ရာများကြောင့် တောဝက်သည် သေဆုံးမသွားနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ လုံလျင်သာလျှင် ချက်ကောင်းကို စွဲဝင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်ထံရောက်မှ သာလျှင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့ ကြောင်း ငြင်းခုံနေကြသော ဤလူများ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်သည်။ ။

အမဲလိုက်မုဆိုးတို့ ၏ အလွန်လွယ်ကူ ရိုးစင်းသောပညာရပ်။

သို့သော် ကျွန်ုပ် စက်ဆုပ်မိသည် မှာ တကယ့် တကယ်အမဲကောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ငြင်းခုံနေ ကြသော အဖြစ်ထက်...

အလောင်းစည်သူနှင့် လာ၍ ဆုံနေသောအဖြစ်။

အမဲကောင်၏ ကိုယ်ထက်တွင် သင်း၏ မြားသုံးစင်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် ၏ လုံလျင်တို့ အတူတကွ ဆုံစည်း စွဲဝင်နေသော အဖြစ်။

သူ့မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်သည်။ ။

"မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ အလောင်းစည်သူ"

ခက်ထန်လွန်းသော လေသံပင်ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ထိန်းသိမ်းရန် ကျွန်ုပ် မကြိုးစားတော့။ သူ့လူများမှာ မူ ဦးခေါင်းကို အပုတ်ခတ် ခံလိုက်ရသော မြွေများ နှယ် ရှူးခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

"ပြောပါ၊ ဒီတောဝက်ကို မင်းသိပ်လိုချင်နေသလား၊ မင်းရတဲ့ သားကောင်လို့ မင်းယုံသလား"

အလောင်းစည်သူ၏ မျက်နှာမှာ ညို့သွားသည် ဟု ထင်သည်။ ။

ရင်ခွင်ပိုက် ဘိသေကသဘင်ခံ ကျင်းပကာ အရိမဒ္ဒနပူရ ထီးနန်း၏ အရှင်သခင်အဖြစ်ကို ရယူထားသော ‘မင်းကြီး’ ဖြစ်ပေသော အလောင်း

စည်သူကို သည် မျှလောက် ပြင်းထန်တင်းမာစွာ စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်းကို ဘယ်သူမတုန်လှုပ်ဘဲ နေမည်လဲ။

သူ့ထက် ခုနစ်နှစ် ပိုကြီးသော ကျွန်ုပ်။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် သူ့ထက်ပို၍ ‘သွေးစစ်’ သော ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်ကား သူသည် အရိမဒ္ဒနပူရ၏ ဘုရင်မင်းမြတ် မဆိုထားဘိ။ စကြာဝတေးမင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ ဤသို့သာ ရင်ဆိုင်ရန် ရှိသည် ။ ကျွန်ုပ် သူ့ကိုဂရုမစိုက်။ ဦးမညွတ်နိုင်။ ထိုထက်မူ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူ။

အလောင်းစည်သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မုန်းတီးခါးသီးမှုနှင့် ပြင်းထန်စူးရဲမှုကို ကြိုးစားလွှဲဖယ်နေ ဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းဆောက်တည်နေဟန်လည်း ရှိသည် ။

လာစမ်းပါ စည်သူရဲ့ ၊ မင်းဟာ ကျန်စစ်မင်းကြီးရဲ့ မြေးတော်ပဲ မဟုတ်လား။ မင်းဟာ ရင်ခွင် ပိုက်ဘိသေကနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်နေသူ မဟုတ်လား။ မင်း ငါ့ကိုရင်ဆိုင်လေ...။ ဟေ့... ဒီပွဲမှာ ပရိမ္မသွေးနဲ့ အရိမဒ္ဒနသွေးတို့ ဘယ်သွေးပိုနီသလဲ သိရအောင်။

"တောရဲ့ ဥပဒေသ၊ မုဆိုးတို့ ရဲ့ ကျင့်ဝတ်အရ ဒီတောဝက်ဟာ နောင်မင်းရဲ့ သားကောင်ဖြစ် တယ်"

သူ့အသံ တိုးတိတ်လှသည် ဟု ထင်ရသည် ။ ဤစကားကို ရေရွတ်ပြီး သူမြင်းပေါ် လွှားခနဲတက် သည် ။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကိုမူ ဇက်လှည့်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည် ။ သူ့လူများ လည်း သူ့နောက်မှ ချက် ချင်းလိုက်ပါသွား ကြတော့သည် ။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ဆတူ တန်ပြန် ရင်ဆိုင်ခြင်း မရှိခဲ့လေသော အလောင်းစည်သူ၏

အပြုအမူကြောင့် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ သင်း ရှောင်ထွက် သွားခဲ့ပြီ။

"တောဝက်ဆီက အဲဒီ ကျက်သရေမဲ့တဲ့ မြားတွေကို ဆွဲနုတ်ရိုက်ချိုး ပစ်စမ်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီမြားတံတွေနဲ့ အတူ စွဲဝင်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရဲ့ လုံလျင်ကို လည်း ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ တောဝက်ကိုလည်း ချောက်ထဲ ပစ်ချ လိုက်ကြ၊ ဒီသားကောင်ကို ငါမလိုချင်ဘူး"

မုဆိုးငစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ပြောလာသည် ။

"မြားတံတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရမှာ ပါ အရှင်၊ တောဝက်ကိုတော့ အောင်သေ အောင်သားစားဖို့ ကျွန်တော်တို့ ယူခဲ့မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ တကယ်တော့ အရှင်လုံလျင်ကြောင့် တောဝက်သေဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါ၊ သားကောင်ဟာ အရှင့်ရဲ့ သားကောင် စစ်စစ်ဖြစ်ပါတယ်၊ မြားတံတွေ ကိုသာ ဖယ်ရှား ပစ်ရမှာ ပါ၊ အလောင်းစည်သူရဲ့ မြားတံတွေကို ဖယ်ပစ်၊ အရှင်ရာဇကုမာရရဲ့ လုံလျင်ကို သည် အတိုင်း ထိန်းသိမ်း၊ ဟုတ်ပါသလား အရှင်"

ငစဉ်၏ အကြည့်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည် ။ တစ်ဝကြီး အသက်ရှူရှိုက်ကာ သူ့ကို ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ တောဝက်ကို အောင်သေစား၊ အလောင်းစည်သူရဲ့ မြားတွေကို ဖယ်လိုက်၊ ရာဇကုမာ ရရဲ့ လုံလျင်ကို သည် အတိုင်းထား"
